tím, že zodpověděla přípis města P. dvojjazyčně (česky a německy), byl žal. úřad povinen zkoumati, zda okr. úřad právem pro svůj příkaz tohoto ustanovení se dovolal, příp. je-li příkaz st-lce daný plně ustanovením tím kryt. To také žal. úřad podle nař. rozhodnutí učinil a v něm též uvedl, proč jsou dány předpoklady pro výlučně českou odpověď na přípis města P. Odporuje proto spisům tvrzení stížnosti, že žal. úřad se nezabýval st-lčinou námitkou, že ustanovení čl. 78 odst. 2 vyhověla plně tím, že její odpověď byla sepsána česky a německy.

Že by byl pak proti spisům zjistil, že okr. úřad sporný příkaz opřel o ustanovení čl. 78 odst. 2 a ne o ustanovení čl. 6 jaz. nař., ze správních spisů nevychází. Právem tudíž odmítl žal. úřad věcně se zabývati st-lčinými námitkami založenými na ustanovení čl. 6 jaz. nař.

Další vadnost nař. rozhodnutí spatřuje stížnost v tom, že z nař. rozhoduntí není zřejmo, o jakou zásadu jaz. zák. se opírá platnost ustanovení čl. 78 odst. 2 jaz. nař., ba ani, je-li to zásada preponderance státního jazyka.

Ale k této námitce sluší uvésti, že žal. úřad administrativní, který podle § 102 úst. listiny nemá práva zkoumati platnost nař., musel se v důvodové části svého rozhodnutí přirozeně omeziti toliko na subsumpci skutkových okolností pod příslušné předpisy jaz. nař., a nelze proto shledati vadu řízení v tom, že v důvodové části nař. rozhodnutí nejsou uvedeny zásady získané abstrakcí z předpisů jaz. zák., jež by svědčily o platnosti předpisu jaz. nař., jehož se žal. úřad dovolal.

Stížnost konečně poukazuje na to, že žal. úřad k st-lčině námitce, že splnění příkazu je neproveditelné, poněvadž obec města P. svým přípisem z 27. ledna 1932 žádala jen vrácení složního lístku, který jí též byl zpět zaslán a jí i podržen, takže st-lkou nemůže býti ještě jednou zaslán, vyslovil, že příkaz okr. úřadu zněl, aby vyřízení bylo sepsáno výlučně v jazyce státním. St-lčino vyřízení že však znělo, že složní lístek v příloze se vrací, a že tudíž nemůže st-lka příkazu vyhověti, i kdyby přípis sepsala v českém jazyce, když složní lístek již zaslati nemůže, ježto obec p.-ská si složní lístek zadržela. Tím tedy že záležitost se stala bezpředmětnou.

Ale námitka tato jest bezdůvodná.

Podle příkazu úřadu I. stolice st-lce byla uložena jen povinnost, aby svoji odpověď městské obci P. dala jen v jazyce státním. Na tento obsah příkazu byla st-lka upozorněna i nař. rozhodnutím. Setrvává-li tedy st-lka ve stížnosti na své námitce, vznesené na žal. úřad, že sporný příkaz je neproveditelný, ježto požadovaný složní lístek obci města P. již zaslala a nemůže jej již po druhé zaslati, když měst. obec P. si zaslaný složní lístek zadržela, a dovozuje-li pak z toho bezpředmětnost sporné záležitosti, činí tak bezdůvodně, poněvadž opětné zaslání složního lístku nebylo na ní požadováno.*)

Č. 11.757.

Živnostenské právo: Udělil-li živn. úřad družstvu podle zák. z r. 1873 živn. oprávnění v rozsahu přesahujícím statutární oprávn-

*) Podstatně stejné vývody má též nál. z 23. února 1935 č. 12.382/35.

nění družstva, může vyšší stolice udělené živn. oprávnění zrušiti podle § 146 odst. 4 živn. ř.

(Nález ze dne 26. února 1935 č. 20.458/33.)

Věc: Západočeské konsumní družstvo, zaps. spol. s r. o. v P. proti ministerstvu obchodu o zrušení živnostenského oprávnění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 15. července 1920 vzala osp v Plzni na vědomí opověď stěžujícího si družstva, že bude provozovati živnost pekařskou po továrnicku se stanovištěm v P. a vydala mu příslušný živn. list. Rovněž vzala na vědomí oznámení družstva, že za náměstka v této živnosti jest ustanoven Josef B. Dále vzala jmenovaná osp výměrem z 21. července 1921 na vědomí oznámení družstva, že zřídilo v B. vedlejší závod a že za dílovedoucího tohoto závodu ustanovilo Karla V. Výměrem z 27. února 1922 vzala táž osp na vědomí oznámení družstva, že místo Josefa B. ustanovilo dílovedoucím uvedené živnosti Josefa V.

Zem. úřad v Praze výměrem z 21. března 1933 zakročil na základě § 146 odst. 4 živn. ř. z moci úřední a zrušil shora uvedené výměry osp-é pro nezákonnost z těchto důvodů: Západočeské konsumní družstvo v P. jako spolek ve smyslu § 3 odst. 2 živn. ř. bylo by podle tohoto zákonného ustanovení způsobilým provozovati živnost pekařskou toliko v tom případě, bylo-li by podle svých stanov k tomu povoláno, t. j. jestliže by ve stanovách bylo výslovně takové ustanovení, nebo jestliže by z obsahu stanov jinak bylo zřejmo, že družstvo smí vyvíjeti činnost, jež v sobě soustřeďuje znaky živn. podnikání. V daném případě tomu tak není. Podle § 1 stanov družstevních jest předmětem podniku družstva obstarávání potravin, oděvu, domácích potřeb a zboží všeho druhu buď koupí, výrobou nebo zpracováním a prodáváním téhož členům proti hotovému zaplacení, jakož i podporování spořivosti členů přijímáním a zúrokováním úspor. Prodávání zboží nečlenům jest pak úplně vyloučeno. Je tedy stanovami omezena činnost družstva pouze na členy a nemůže býti, jelikož se pohybuje v rámci uzavřeného hospodářského celku, vůbec předmětem živn. podnikání ve smyslu živn. řádu. Byl tedy vydán živn. list, pokud se týče bylo vzato na vědomí oznámení o ustanovení dílovedoucího a o zřízení vedlejšího závodu spolku, který ve smyslu § 3 odst. 2 živn. ř. nemá právní způsobilosti provozovati uvedenou živnost, a bylo proto z tohoto důvodu zakročeno z moci úřední.

Odvolání, které st-lka proti tomuto rozhodnutí podala, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů uvedených v rozhodnutí zem. úřadu a dále proto, poněvadž podle stanov družstva (§ 1 odst. 2) je veškerá činnost družstva omezena na členy družstva a není proto dána právní způsobilost k provozování živnosti pekařské, tedy k činnosti nikterak neomezené.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — — —

Pokud věci samé se týče, je předpokladem pro zákrok vyšší stolice živn. úřadů podle § 146 odst. 4 živn. ř. pouze to, že rozhodnutí stolice nižší, proti němuž zákrok směřuje, trpí nedostatkem nějaké zákonné náležitosti. Předpoklad ten je splněn i tehdy, když právnické osobě udě-

leno bylo proti předpisu § 3 odst. 2 živn. řádu od stolice nižší živn. oprávnění v rozsahu překročujícím její statutární způsobilost k nabytí živn. oprávnění. Dodržení cit. předpisu, podle něhož spolky smějí provozovati živnost jen potud, pokud podle svých stanov jsou k tomu povolány, není dáno nikterak do vůle stran, ježto jde o předpis iuris cogentis, který za všech okolností má býti zachován, a který, když se tak nestalo, opravňuje úřad vyšší stolice k zákroku podle § 146 odst. 4 živn. řádu.

Okolnost, že úřad se nezabýval otázkou, zda družstvo je podle svých stanov vůbec oprávněno provozovati pekařství, není žádnou vadou, neboť na sporu byla pouze otázka, zda družstvo má způsobilost provozovati pekařství s prodejem zboží nečlenům, a s touto otázkou úřad se vypořádal.

Bezdůvodná je také výtka, že na stěžující si družstvo nevztahuje se předpis § 3 odst. 2 živn. řádu, neboť »spolky« ve smyslu tohoto ustanovení rozuměti jest vůbec veškerá sdružení, jimž přísluší právnická osobnost odlišná od jednotlivých osob toto sdružení tvořících, a spadají sem tedy i konsumní družstva ustavená na základě zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., jenž v § 1 výslovně nazývá společenstva podle tohoto zák. ustavená »spolky«. — — —

Č. 11.758.

Živnostenské právo: Označení závodu výlučně slovem »parfumerie« není nevhodným ve smyslu § 44 živn. ř.

(Nález ze dne 26. února 1935 č. 7025/33.)

Věc: Albert K. v P. proti zemskému úřadu v Praze o zevnější označení závodu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trestním nálezem magistrátu hlav. města Prahy z 28. ledna 1932 byl st-l jako zodpovědný zástupce fy Josef K. uznán vinným přestupkem § 44 živn. ř. a odsouzen podle § 131 lit. b) živn. ř. k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení na 10 dnů, poněvadž provedeným šetřením bylo zjištěno, že společnost, která provozuje v Praze v čp. . . . obchod zbožím galanterním, bijouterií, zbožím voňavkářským, mýdlem a veškerými toiletními a kosmetickými potřebami, používá k zevnímu označení svého neprotokolovaného závodu označení »Parfumerie«, které jako cizojazyčné a tudíž obecenstvu nesrozumitelné dlužno považovati za označení nevhodné.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad podanému odvolání, poněvadž skutková podstata přestupku je prokázána úředním šetřením a vlastním doznáním. K námitkám odvolání bylo podotknuto: »Vnější označování tuzemských obchodů pouze cizojazyčnými slovy a pojmenováními nelze považovati za označení vhodné ve smyslu ustanovení § 44 živn. ř. Z toho důvodu byl jste právem pro uvedený přestupek potrestán.«